

hrušk in ga pogladila po licu. Leš se pa ni nič zamudil. Kar naglo je odšel od stare matere. Zunaj na potu pa se je globoko oddahnil. Ozrl se je okroginokrog, pa si rekel: »Stečem, da bom imel vas takoj za sabo. A onkraj vasi že ne bo nikogar več, in tam se mi ni bati, da me vlove. Zdaj je prišel pravi čas, in zdaj pokažem, da se ne bojim nikogar!«

Leš je res prišel teči in tekel je do konca vasi. Tam pa se je ozrl, če ne teče nihče za njim. In se je razveselil, da je kar trikrat zavihtel madro po zraku. — »Saj sem rekel, da pojde vse kakor namazano!« je dejal. »Pa sem tudi vse prav dobro iztuhtal, da bi nihče ne mogel bolje... Premeten in prekanjen je Citrarjev stric. Jaz pa sem ga prekanil, da bo kar zijal in se praskal za ušesom. Leš ni tak, da bi ga kdo metal za plot med smeti. Ni, pa tudi ne bo...«

Mračiti se je že jelo po zagorskem svetu. V temnem zvoniku je zazvonilo ave Marijo — in tedaj se je nehal Leš smeјati. Snel si je madro in molil. Počasi je stopal naprej po cesti in se ni več oziral nazaj. Ko je pa odmolil, je prišel spet teči in tekel dobre pol ure. Zvezde so že gorele po prostranem nebu, ko se je ustavil doli, kjer se je cepila od glavne ceste pot na Srednji vrh. Tedaj pa je Leš zavriskal.

»Juhuhu!« je zavriskal in stekel preko proda, ki je sredi njega šumela glasna Sava.

J. E. Bogomil:

„Fant, ali si neumen!“

akor preproge so bili travniki. Vrtovi kakor pregrinjala, polna cvetja in zelenja. Majnik prihaja. Majnik! Povsod lepota, bajna in čarna kakor iz devete dežele.

Pepi se je zagledal v pisano cvetje. A ga ni dolgo samo gledal. Šel in ga nabral, pa povezal v — če ne ravno krasen, pa vendar čeden šopek.

Vesel ga je prinesel v hišo.

»Oh, kako je lep!« je začul pohvalo iz maminih ust.

»In kako lepo diši! Poduhajte, mama!«

»Zares!«

»Ná, pa še ti!«

Tudi sestra Pavlica je bila deležna dobrote, da je smela približati svoj topli nosek lepemu šopku, ki ga je nabral in povezal sam Pepi. Poduhala ga je in — na vso moč kihnila. Seveda! Ker tako močno diši. O je bila porednica!

Kuharica Roza, hišna Minka, celó papa v pisarni — nihče ni imel ta dan miru pred Pepijem. Vsi so hvalili njegov šopek in vonj njegov.

Kar pijan je bil Pepi same hvale ta dan.

Na travi v vrtu je ležal stari čuvaj, mrki Hektor. Tudi njemu — kajpak, prijatelju! — mora Pepi pokazati, zakaj ga danes vsi hvalijo.

Kaj bo šele Hektor naredil? Saj je Pepi slišal, kako se je pred kratkim učila Pavlica: »Pes bolj slabo vidi, natanko pa sliši in posebno dobro voha. Zato ga rabijo lovci, da jim zasleduje divjačino.« Pa bi bil vesel Pepi tudi pasje pohvale.

»No — ali bo kaj!«

Bolj pa, ko se je Pepi trudil, da bi dosegel pri Hektorju kako znamenje pasje zadovoljnosti, bolj se je stari čuvaj nevoljen umikal, bolj se pačil, bolj čemerno gledal, kakor bi hotel reči: »Fant, ali si neumen! To ni zame! Zame je košček klobase. Taka reč mi diši. In če bi jih bilo več, bi pa še lepše dišalo. Tudi meso bi rad duhal, celo kosti bi se ne branil. In če ni drugega, mi diši tudi kos kruha. Tudi mleko imam rad, celo voda mi včasih dobro stori. Toda — trava?! Pa saj to še trava ni. Fant, ne bodi neumen!«

Tistega dne si Pepi in Hektor nista bila posebno prijatelja. A proti večeru, ko je Pepijev šopek snedel zajec, je Pepi tudi Hektorju dobrohotno odpustil in pozabil na žaljivo pasje vedenje.

